

[Finansministeren.]

ligt overskud på et par hundrede millioner kroner. Det, der er spørgsmålet, er: hvor stor er sandsynligheden for, at dette tal bliver større eller mindre?

På udgiftssiden var der én bestemt post, der især havde fanget det ærede medlem hr. Thestrups opmærksomhed, nemlig udbetalingen af boligstøttelån. Det ærede medlem kunne ikke få størrelsen af den søgte bevilling, der er 35 mill. kr. lavere end i år, til at harmonere med mine udtalelser om, at der i budgetforslaget var taget hensyn til den besparelse, der kan opnås ved ikke at give tilsagn om lån efter loven om boligbyggeri. Jeg kan forsikre det ærede medlem, at der i år ikke er givet tilsagn om lån efter de nye regler og derfor heller ikke er søgt bevilling til at udbetale lån. Bevillingen vedrører alene lån, der er givet med hjemmel i den gamle boligstøtte-lov og de overgangsbestemmelser i den nye lov, der var gældende indtil oktober i år.

Hvad angår de samlede udgifter på finanslovsforslaget, havde det ærede medlem hr. Anders Andersen særlig hæftet sig ved, at reserverne for forventede tillægsbevillinger til næste år er sat 65 mill. kr. højere end i år. Må jeg complimentere det ærede medlem for iagttagelsen. Der ligger ikke heri nogen forventning om specielle, ekstraordinært store tillægsbevillinger til næste år. Reserven er, som jeg også sagde i fremsættelsestalen, motiveret dels med sådanne forventede udgifter, hvortil der af beregningstekniske og bevillingstekniske årsager ikke kan søges bevilling før på tillægsbevillingslovsforslaget, dels med forventning om den regulering af lønninger og sociale ydelser, som den gældende lovgivning stiller krav om. Man kan derfor ikke udelukke, at der herudover kan komme udgiftsstigninger. Jeg behøver blot at erindre om, at der inden for forsvaret alt taget i betragtning vel må forventes en vis forøgelse af udgifterne allerede i det kommende år og også i de følgende år. Når bevillingsreserverne for det kommende år er sat op, skyldes det alene et ønske om at nå frem til netop så realistisk et billede som muligt, og erfaringerne fra de senere års tillægsbevillingslove kunne jo tyde på, at de hidtidige reserver ikke har været tilstrækkelige, selv når man ser bort fra følgerne af den nye lovgivning — og

der er jo kommet nye udgifter som følge af den ny lovgivning, også lovgivning, som oppositionspartierne har tilsagt medvirken til.

Den afgørende uoverensstemmelse vedrørende budgetskønnet angår imidlertid så åbenbart indtægtssiden. Jeg fik det indtryk, at man stort set kunne acceptere vurderingen i finanslovsforslaget med den ene — og væsentlige — undtagelse: indtægten af told- og forbrugsafgifter. Når den seneste bedømmelse af provenuet i indeværende år er så meget gunstigere end dem, der blev givet først i finansloven og senere i Den økonomiske Årsoversigt, er det, som jeg også fremhævede det i min fremsættelsestale, et udtryk for, at det almindeligvis er lettere at skønne, jo tættere man er inde på den periode, man behandler. Det ærede medlem hr. Thestrup synes dog ikke at mene, at jeg har draget de fulde konsekvenser af den viden, vi nu har om afgifterne i den første halvdel af indeværende år. Jeg vil gerne gentage, at det selv nu er vanskeligt at sige noget om, hvordan det vil gå i resten af året. Jeg er ikke så sikker på, at vi, som antaget af det ærede medlem, vil få lige så meget ind som i første halvdel af året. Dette ville faktisk forudsætte, at vi skulle kunne fortsætte med den stigning i produktion, indkomster og forbrug, som vi har oplevet siden midten af 1958. Det ville i og for sig være lykkeligt, hvis det kunne ske, men jeg synes, det er en meget optimistisk vurdering. Jeg tror, at forudsætningen er urealistisk; dette gælder i endnu højere grad for det kommende finansår. Jeg pegede i min tale på en række forhold, der talte for, at ekspansionen i det kommende år ville være afsvækket, og dette vil naturligvis kunne mærkes på forbrugsafgifterne.

Med hensyn til en enkelt indtægtspost lagde det ærede medlem hr. Thestrup, synes jeg, et særlig overdrevent lyssyn for dagen. Jeg tænker her på omsætningsafgiften af motorkøretøjer. Der blev i 1958 solgt 35 000 personbiler, og i den forløbne del af 1959 er der solgt 50 pct. mere end på samme tid i fjor; vi er dermed ved at komme op på over 50 000 i indeværende år. Skulle man antage — og det er det, det ærede medlem og oppositionen gør — at denne stigning fortsætter i resten af dette år og tillige til næste år, ville man komme op på